אומר היה ר"ש פרה נפדית כו'. נראה שר"ל דלפילו מדרבנן מותר לפדותה דבספ"ק דשבועות (דף יא:) דייק למתניתא (תוספתה פ"ו) דמסכת פרה דקתני שחטה על גב מערכתה אין לה פדייה עולמית דלא תהי כר"ש דלר"ש נפדית היא כדלמסקינן הכא ואמר ריש לקיש אומר היה רבי שמעון פרה נפדית ע"ג מערכתה אלמא כל העומד לפדות כפדוי דמי בשלמא רבי יוחנן לא אמר כרבי שמעון בן לקיש דקא בעי לאוקמה למתניתין אפילו בתמימין אלא ריש לקיש מאי טעמא לא אמר כרבי יוחנן אמר לך וטבחו (ובמכרו) כל היכא דאיתיה במבירה איתיה בטבירה ולל היכא דליתיה במבירה ליתיה בטבירה והני קדשים הואיל דכי מזבין קדשים לא הויא מבירה ליתנהו בטבירה ואזדו לטעמייהו דאתמר המוכר טריפה לדברי ר' שמעון רבי יוחנן אמר חייב אע"ג דליתיה בטבירה במבירה וריש לקיש אמר פטור רבי יוחנן אמר חייב אע"ג דליתיה בטבירה איתיה במבירה וריש לקיש אמר פטור כיון דליתיה בטבירה ליתיה במבירה איתיביה רבי יוחנן לר"ש בן לקיש (נגב: בלאים ונבלה טריפה) והמברח משלם תשלומי ארבעה וחמשה מאי לאו ר"ש היא אלמא אע"ג דליתיה בטבירה איתיה במבירה אמר ליה לא רבנן אפילו רבנן טריפה במבירה איתא ליתיה בטבירה אלא מאי ר"ש בלאים בטבירה איתא במבירה ליתיה אלא תנא טבירה והוא הדין למבירה אימא לרבנן נמי תנא מבירה והוא הדין לטבירה ורבי יוחנן אמר לך האי מאי אי אמרת בישלמא ר"ש אידי דתנא טריפה בחלא תנא בלאים בחדא אלא אי אמרת דרבנן נערבינהו וניתנינהו גנב בלאים וטריפה טבחן ומברח משלם תשלומי ארבעה וחמשה קשיא בלאים שה כתיב ואמר רבא זה בנה אב כל מקום שנאמר שה אינו אלא להוציא את הכלאים? שאני הבא דאמר קרא או לרבות את הכלאים, וכל או לרבות הוא והתניא שור או כשב פרט לכלאים או עז פרט לנדמה? אמר רבא הבא מעינויה דקרא והבא מעינויה דקרא הבא גבי גניבה דכתיב שור או שה שאי אתה יכול להוציא כלאים מביניהם או לרבות כלאים, גבי קדשים דכתיב כשב ועז שאתה יכול להוציא כלאים מביניהם או למעט הוא והא

ומר ריש לקיש . ליזו טעמא דכתיב היכא לא דלמר היה ר"ש פרה נפדית תלין בעלים (ג) (המעלה) כמשפט לם מלא לחרת יפה מעמה,וזהו טעם הכתוב,אלא ,ותע"פ דלא נפדית,לפילו הכי מצוי לה לוכלה הואיל ולהויה לפדות: **לפילו בתמימין** . וכ"ש בבעלי מומין

מבירה . דלין קדשים תמימים יולאים לחולין הלכך בבעלי מומין עסקינן דליתנהו בתרוייהו: **ולודו למעמייהו** . דליפלוגו בה לי בעינן תרוייהו לי לא: **לדברי ר"ש** . שפוטר על טבירתה: **נגב כלאים** . מכבשה ותיש בת ותע"ג דכתיב גבי טבירה שה ולמר רבא לקמן כל מקום שנאמר שה אין כלאים במשמע ולקמן מקיש דליתיה בהדיה כללקמן: **מאי נלו ר"ש היא** . מדנקט בטריפה מבירה ולא נקט טבירה: **דתנא מריפה בחדא** . לא מלי לטרוצי כלאים וטריפה ולמיתני טבירה בחדא דמבירה ולא בטבירה: **תנא נמי כלאים בחדא** . ולפ על גב דליתיה בתרוייהו ונקט ליה טבירה דפתח ליה קרא בריטא: **או** . "שור" דלמר בפ' לנטיל (דף סז:) "שור" דריפא "שה" דריפא מייתר הלכך "או" כמי מייתר: **פרט לכלאים** . דפסול לקרבן: **נדמה** . דלינו דומה לאביו ולא לאמו שבא מחיל ורחל ודומה לשו: **גבי גניבה דכתיב "שור או שה"** . דלי לא הוה כתיב לו לרבות לא מסתמע כלאים מינייהו שהרי אין מתעברין זה" מזה שאין מיבורן שוה דבהמה גסה יולדת לתטה ודקה לחמשה הלכך "או" לרבויי לחת ולא להוליא דהא בלאו הכי לא לתי כלאים במשמעות דקרא להוליא

אגב (מאחר) קושיות על כ"ל

תשובות לשאלה ב'

גבי גניבה דכתיב שור או שה שאין לחתה יכול להוליא כלאים מביניהם. ואם תאמר בלאו הכי ע"כ המ"ל גבי גניבה דכתיב שה למעט כלאים כדרבא לחי לו לרבויי ו"ל דמילתא דרבא לא חיאמר אלא היכא דכתיב שה למוד מכל הכא כתיב גמי שור: והא

[ד"ה ומר] בפרק תומו ולת בנו (חולין ד' עח: ושם*) **פי' בקונטרס** דטעיד בנין לב מדכתיב שור שה כשבים ושה עזים וקשה לר"י דלקמן לתר לדרבי לליעזר לתתי דרבא לעמת שעולה מן השחור ועיבורו מן העמת דלא כר' יהושע דתי כר' יהושע משה כשבים ומשה עזים נפקא לעומר ולא לריך לבנין לב דרבא ולדרבה מהכוח קרא הוי בנין לב דרבא **ועוד לר"י** דבנין לב דרבא הוי משה דפשה דכתיב (שמות יג) שה תמים זכר בן שנה יהיה לכם תדע דהא מסקינן כי לתימר דרבא לעניין פשר חמור דתנן חין פודין טו' ובספ"ק דבכורות (ד' יב. ושם) מפיק ליה משה שה דפשה ות"ת ומ"ש דהכא קרי ליה בנין לב ובבכורות קרי ליה ג"ש דקתמר כתן שה ונתמר להלן שה ועוד מ"ש דנקט רבא בלאים טפי משגל ותיה טריפה ושחוטה דכל הני נפקא לן דתין פודין פשר חמור משה דפשה דקתמר התם מה להלן פרט לכל השמות הללו ועוד תמלי לת פריך טריפה שה כתיב כי היכא דפריך בלאים שה כתיב ועוד דלרבי לליעזר דשרי לפדות בכלאים פשר חמור תמלי לת שרי בשחוטה וטריפה כיון דמוקי לה בנין לב לעמת שעולה טו' כדתמרינן לקמן בשמעתין ועוד כי בעי לקמן לרבי לליעזר בנין לב דרבא למלי הלכתא לימא למעוטי לחרייהי לתת לתין פודין וכ"ש דטריפה ושחוטה ממשמעותיה דשה נפקא כמו שגל ותיה דתמר בפרק הוליאו (ומת ד' מט: ושם*) דפר לתפילו שחוט קרוי פר וכן שה דפשה מי לתו דכתיב מהיות משה מיותיה דשה ונראלה לר"י דבנין לב דרבא וג"ש דבכורות לתו חדא מילתא היא דודאי תרוייהו נפקי משה דפשה ובנין לב דרבא לתי מיתורא לבשבים ומן העזים תקחו דמשמע עד שיהא לבן שנה ותמו שבשה ועזים לא תוליאים כלאים זה בזה דכתיב שור או שה או שור או שה לא תשחטו אותו ואת בנו ביום אחד ואחיות השוחט ולולאה יבנה לקמן שחוט לב:

[ד"ה אמר] **נר"ן** אמר ר' יוחנן וכ"ל בגיטין דף כ: ד"ה אבל אינו נותן ואמאי ד"ה הנהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה ואמר ריש לקיש וכו' נשמטה על גבי מערכתה:

[ד"ה אמר] **נר"ן** אין נותן לכהן בא ונקחני זאת ונאמר לו אינה שלך אלא כאחד מן העם ואמאי כל אחרים נותנין אותה לכהנים אלא ודאי כדרבא:

[ד"ה זה] *) כ"ה בכ"י

[ד"ה אמר] *) נגמא בפרק נוגעין (דף כ"ד ע"ב) ברי"ף ורא"ש שם ועי' תוס' ישנים

[ד"ה ולכן] *) נגמא בפרק ג' בבא (דף כ"ב ע"ב) ברי"ף ורא"ש שם ועי' תוס' ישנים

[ד"ה ולכן] **עין משפט נר מצוה**

קו א מיי' פ"ב מהלכות גניבה הלכה ו טור ח"מ סי' שנ:

קז ב מיי' פ"ג מהלכות איסורי מזבח הלכה ד ושלכה יח:

קח ג מיי' שם הלכה ה:

[ד"ה שחיטה] פי' לחד לטעיל (ד' טו.*) ושם כן מל"ל *לר"ל דר"ש פליג תרבנן דלמת מודה ר"ש דמדרבנן לתו בת פדייה היה תלת מדתוריימה ולהכי מצומת טומחת תוכלים הואיל והיתה לה שעת הכושר וזה דוחק לומר דלחך על גב דמדתוריימה בת פדייה היה כיון דמדרבנן לתו בת פדייה לת חשיב לוכל שחמה יכול להחליל לחרים וי"ל דמלן דחמר חסר לפילו מדתוריימה כיון שחחט לשמה בהכשר קרבן ומלן דשרי לפי לפילו מדרבנן עד שיטבו הזיותיה כדפריטים לטיל ושם היינו לומרים דלרבנן פרה קדשי מזבח היא וי"ם לך לין נראה שיכבור שום שגת דפרה קדשי מזבח היא מדקת מחמה גמרת בריש לין מעמידין (ע"ז ד' כנ: ושם) שמע מינה דפרה קדשי מזבח היא וכשחה מקומות קחמר דחטחת קרייה רחמנא משמע דקדשי בדק הבית היא תע"ג דתנן בשקלים (ד' ו) שהיא מתרומת הלשכה היינו לפי שקריבין לה כהגים הטובדים קרבנות חציב טורך קרבן ולב ב"ד מחנה עליהן דלפילו מלמדי הלכות קמילה לכהגים טובלין שכרן מתרומת הלשכה ולפילו בלא ב"ד מחנה על הלשכה יכול להיות שכאה ממנה מן התורה הואיל וטורך קרבנות היא והא דחמר דקדשי בדק הבית היא לת שחחה קטיה מקדשי בדק הבית תלת דינה כקדשי בדק הבית דקדושה קדושת דמים ולת קדושת הגוף כקדשי מזבח: **בל** היכא דליתיה במבירה ליתיה בטבירה כו'. ומוכר בשמת דחייב תע"ג דלם טבח בטבירה ההיא בהמה ליתה בטבירה בחול: **זה** בנה אב כל מקום שנאמר שה אינו אלא להוליא את הכלאים.

[ד"ה וכן] בפסח למעוטי כלאים כו' וכענין זה יש בירים קדושין (דף נ: ושם*) וכפרק טערה (כתובות דף מו:) גבי קידושי הבת גלחביה דקחמר וכ"ם גילף מבושת ופגם תע"ג דבושת ופגם גופיה לת קיש לן דלחבוה הוה תלת מקדושין בפ"ק תלו טערוה (שם דף מ: ושם*):

[ד"ה דתי] [עי' תוס' כתובות נג: ד"ה נגב]

[אר מכרו כ"ל]

[ד"ה אמר] **מתנה** (מאחר) קושיות על כ"ל

תשובות לשאלה ב'

חולין מח: שאות כא: כי שנוי אי שור או שה נאמרו או אכזרו תאכל בקר ושה תחת השור ואכזרו בשה תחת השה לעשה נלה מה.

נלה מה. נכורות יב. יו. חולין לת:

ויקרא כתי: כב שור או כשב או עז כי יולד ושבעת ימים תהיה אחו ומיום השמיני והלאה יכבד לקרבן אישה לה: